

Lucian-Dragoș Bogdan
Sună-mă mâine

Copyright@ TRITONIC 2019 pentru ediția prezentă
Toate drepturile rezervate, inclusiv de a reproduce fragmente din
carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor, nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Sună-mă mâine / Lucian-Dragoș Bogdan. - București : Tritonic
Books, 2019

ISBN: 978-606-749-445-7

Coperta Alexandra Bardan
Editor Bogdan Hrib

Bun de tipar: noiembrie 2019
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului
de autor.

LUCIAN-DRAGOȘ BOGDAN

SUNĂ-MĂ MÂINE

București, 2019

Cuprins:

1. Planuri 7
 2. O mașină care să dureze o veșnicie 17
 3. Avem nevoie de iluzia unor repere 29
 4. O călătorie interesantă 44
 5. Inima ta a rămas într-un loc unde se află-n siguranță 54
 6. Un golf ferit unde să ancorezi 67
 7. M&M's plutind pe râu 82
 8. E datoria mea să-ți deschid ochii 97
 9. Povești de vânzare 112
 10. Tu ești genul meu de femeie 128
 11. De ce tânjim cu-atâta disperare după noi începuturi? 144
 12. Rue Sainte-Catherine 159
 13. În noaptea asta facem terapie 177
 14. Ce poate fi acum, că ne-am întâlnit? 191
- Mulțumiri 209

1. De data asta plecăm

Ce este viața?

Un amestec de întâmplări aleatorii? O sumă de decizii mai mult sau mai puțin înțelepte? Un joc al destinului, în mâinile căruia noi suntem simpli pionii?

O luptă permanentă între rațiune și simțire?

Și de ce ne asumăm alegerile, dacă păstrăm amintiri? De ce nu putem merge mai departe, pe drumul ales, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

La finalul articolului era o legătură către o melodie de pe YouTube, cu subtitrarea versurilor în limba engleză. Aflată sub impresia celor citite, Shauni o accesă. Bănuia că avea s-o ducă și mai departe, să-i ofere trăiri mai profunde.

Știi, n-am fost niciodată mai fericit ca-n dimineața aceea

Ne plimbam pe-o plajă ce seamănă cu-aceasta

Era toamnă; o toamnă cu vreme frumoasă

Un anotimp ce nu există decât în nordul Americii

Acolo îi spunem vară indiană

Dar era, pur și simplu, vara noastră

În rochia ta lungă semănai

Cu un tablou de Marie Laurencin

Și-mi amintesc, îmi amintesc atât de bine

Ce ți-am zis în dimineața aceea

De-acum un an, un secol, de-acum o veșnicie...¹

¹ Joe Dassin - „L'Été indien” (1975)

Shauni avea lacrimi în ochi. Era o piesă tulburătoare. O mai auzise, cândva, demult. Îi plăcuse și atunci. Dar în acest moment al vieții o prinsese cu garda jos. La fel ca articolul de pe blogul descoperit în urmă cu câteva luni, în noaptea de Crăciun, când rămăsese singură după ce mama ei și micuța Gilly merseseră la culcare.

Micuța Gilly...

Încă îi mai spunea așa, deși fata urma să împlinească cincisprezece ani în toamnă. De fapt, dacă ar fi fost să pună laolaltă toate zilele petrecute împreună, putea s-o considere încă un copil. Nu s-ar fi adunat mai mult de șapte, poate opt ani. În rest, stătuse departe de ea, purtată prin cine-știe-ce locuri de filmările unei pelicule, apoi ale alteia. Deși vorbeau zilnic la telefon și se vedeau pe internet, se simțea adesea o mamă de mâna a doua. Faptul că Gilly ajunsese să-i spună bunicii tot „mamă” nu era de natură s-o ajute. Dimpotrivă.

Dar n-o putea condamna pe fată. Până la urmă, ajungi să-i consideri părinți adevărați pe cei ce-ți sunt alături în fiecare clipă fericită, la orice-ntâmplare tristă.

Shauni își spusese mereu că-și va face timp. Că, după filmul X, va lua o pauză și se va ocupa de familie.

N-o făcuse. Mereu se lăsase convinsă de agent să mai accepte un rol.

— *Refuză două-trei oferte și o să vezi cum nu te mai caută nimeni, o certa Ned. Ce-o să faci atunci?*

— *Un rol secundar s-o găsi..., replica ea cu jumătate de gură.*

— *În brânșa asta se intră greu. Dar așa ușor ești uitat după aia!*

Așa că acceptase încă o ofertă, turnase încă un film, participase la premiere, talk-show-uri... Printre ele, își făcuse timp, atât cât putea, de familie. De maică-sa, de Gilly...

Pentru ea și pentru Aidan nu prea se găsisse, însă. De-aceea ajunseseră la divorț, după nici cinci ani de căsnicie.

Nu! se certă vehement. Despărțirea de Aidan nu-i din vina mea!

Scenaristul mai tânăr ca ea o părăsise pentru altă actriță, o speranță în vârstă de doar douăzeci de ani, mai dotată, cu ochi mai alunecoși, cu mai mult timp disponibil...

Și-atunci cum poți spune că nu ești tu de vină?

Unul dintre primele ei roluri fusese într-un film cu buget mic, dar care avusese un succes fulminant la box-office, propulsând-o în atenția publicului. *Răspântie către nicăieri* prezenta viața unei tinere familii, cu doi copii mici, cu părinți ce nu reușiseră să găsească echilibrul între dorința de a asigura un trai îndestulător și necesitatea de a petrece timp împreună. În final, se alesese praful de familie, de goana după bani, de tot. Indiferent ce cale ar fi ales cei doi soți, împreună sau separat, n-ar mai fi dus nicăieri. Nu-și imaginase pe atunci că avea să vină ziua când umbra filmului să planeze amenințător asupra propriei sale vieți.

Două căsnicii ratate. Una în care se simțise prizonieră și fugise. O alta unde fusese ea cea părăsită.

Shauni se ridică din fața laptopului și se duse în baie. Își studie în oglindă țesătura fină de riduri din jurul ochilor, de la colțurile gurii, privirea tristă, părul ce ascundea sub vopsea prea mult fire albe, păcălind privitorul.

Era o vreme când nu-și dorea altceva decât viața aceea. Când credea că nu există altceva mai bun.

O vreme ce luase sfârșit când în cale îi apăruse El.

— Mai am doar o săptămână de filmări și pe urmă vin

acasă! Bine, scumpete?

— Î-hâm...

Adolescenta asculta absentă, în timp ce-și făcea preocupată unghiile de la picioare. Nu ridică deloc privirea. Lăsase telefonul pe masă, cu ecranul în sus, iar tot ce putea vedea mama ei era tavanul înțesat cu stele. Spusese de multe ori că trebuia să-l zăgrăvească din nou, deoarece Gilly crescuse, dar fata refuzase de fiecare dată. Când privea spre el, i se părea că era liberă, că evada. Așa că, într-un fel, lăsând telefonul în felul acela, îi arăta mamei un gest de bunăvoință.

Shauni nu simțea la fel. În ceea ce-o privea, își așezase aparatul sprijinit de o veioză, expunând vederii tot ce făcea ea în mica încăpere. Mai precis, își turnase un pahar de vin și se uita din nou pe replicile pe care le avea de dat în filmarea de a doua zi.

— După ce mă-ntorc, promit că ne luăm o vacanță și mergem unde vrei tu. Ok?

— Mai ai și premiera, mormăi fata.

— Aia e abia la toamnă. Până atunci — pauză! Nicio audiție, niciun interviu, nimic! Voi fi toată doar a micii mele fetițe! Ce zici?

— Okay...

Tonul lui Gilly era unul indiferent. Mai auzise promisiunile acelea de zeci de ori. Mică fiind, le crezuse și așteptase cu înfrigurare fiecare revenire a mamei. Cu timpul, se convinsese că așa numitele vacanțe se limitau la câteva zile — în general un weekend — petrecut la vreo cabană, unde ea se plectisea de moarte, iar maică-sa se certa. În primii ani cu tatăl ei, apoi cu bunica — sau mama Cindy, cum îi spunea fata.

Undeva în jurul vârstei de opt ani se săturase să mai aștepte și trecuse promisiunile cu pricina la capitolul

discuțiilor purtate de complezență, la fel ca „ești bine?” „ce mai faci?” sau „cum e vremea?” Adică lucruri ce nu așteaptă un răspuns, ci doar mimează socializarea.

— Gilly?

— Mmm?

— Vreau să te văd!

— Mami, nu pot acum! Îmi fac pedichiura.

— Un minut n-o s-o strice.

— Offf...

Bosumflată, fata întinse mâna după telefon și privi în ecran. De partea celalată, mama ei o scruta cu o mină serioasă.

— Gilly, de data asta plecăm cu siguranță. Ți-o jur!

— Bine, mami...

— Sigur! insistă maică-sa. Și, până vin, vreau să faci o listă cu locurile pe care ai vrea să le vedem, ca să alegem împreună.

Un lucru fără finalitate — în afara unei noi crunte dezamăgiri — era ultimul în lista de priorități a fetei. Totuși, știa că nu putea scăpa de gura femeii dacă n-o asigură că totul urma să se desfășoare conform planurilor ei.

— Dap, răspunse scurt.

— Să știi că te iubesc enorm!

— Și eu, răspunse Gilly mecanic.

— Mi-e tare dor de tine, scumpete! Abia aștept să ne vedem! Te pupic pe năsuc.

— Și eu.

Urmă obișnuita prostală cu buze țuguiate și sărutări cât mai zgomotoase. Un joc ce-i plăcuse mult fetei în copilărie, dar acum îl mima din reflex. Deși, dacă mama ei era prea stresată și uita vreodată să facă astfel, se culca prost dispusă.

Închise, apoi reveni la unghiile pe care încerca să picteze un model văzut la Debby. Includea inimioare și puncte roșii pe un fundal roz, frumos armonizate. Dar colega ei avea niște degete la picioare superbe, nu tuberculi scurți și bombați cum arătau ale sale. Ceea ce văzuse semăna cu o operă de artă în timp ce propria realizare amintea mai curând de artefactele africane.

Înciudată, Gilly aruncă oja. Sticla se izbi de perete, spărgându-se și lăsând în urma ei o pată cleioasă, roșie. Luă acetona și începu să șteargă furioasă neîndemânatica pictură.

Pașii bunicii se auziră pe scări, apoi ușa se crăpă și capul cu păr mov, cârlionțat, se ivi în cadrul ei.

— S-a-ntâmpnat ceva, minunea mea?

— Da. Mi s-a spart sicla de oja.

Fata arată cu bărbia spre locul impactului.

— Și-a murdărit tot peretele, completă.

Bunica intră înăuntru, contemplând dezastrul

— Aha. Și a zburat până acolo singură sau cum?

— Nu. Am aruncat-o eu, fiindcă nu mi-a făcut unghiile ca ale lui Debby.

— Ce neobrăzare!

Cindy țâțâi și clătină din cap, cu o atitudine severă, deși ochii îi râdeau.

— Să n-o mai vedem în ochi, atunci!

— Să n-o mai vedem! îi ținu isonul nepoata. Dar eu tot n-am o pedichiură ca lumea...

Împinse în față buza de jos, un gest despre care învățase încă din fragedă pruncie că avea efecte absolute asupra bunicii sale.

— Știi ce? zise aceasta. Pariez că la salonul din centru știi să faci treburi mai de soi ca Debby. Ce-ar fi să mergem mâine?

Fața lui Gilly se luminează imediat, radiind ca un soare.

— Daaa! exclamă ea.

— Bun, așa rămâne! Cu mami ai vorbit?

— Da, a sunat mai devreme.

Tonul fetei redevenise plat, fără inflexiuni.

— Ce-a zis? Când vine?

— Peste-o săptămână.

— Ți-a spus cât stă?

Gilly ridică din umeri.

— Până la următoarea audiție, cred.

Zâmbi la gluma făcută, dar vorbele îi stricară dispoziția lui Cindy.

— Înainte să plece a promis că-și ia o vacanță, că mai stă un pic cu noi.

— Ei, știi cum e, *job* solicitant, *star*, alea-alea....

— Voi două ar trebui să petreceți mai mult timp împreună. Vreau să zic fizic, nu pe telefoane.

— E ok.

Tonul fetei sugera că dorea să încheie discuția. Bunica o privi plină de compasiune.

— Să-i spun lui Berti să-ți facă niște clătite?

— Daa! se entuziasmă din nou Gilly.

Cindy aprobă mulțumită din cap, își sărută nepoata pe creștet, apoi coborî s-o caute pe femeie.

— Mai doriți ceva, doamnă?

Cindy deschise ochii și o privi pe servitoare prin lentilele întunecate ale ochelarilor.

— Încă un Bloody Mary.

— Două, completă negresa întinsă pe celălalt șezlong, savurând razele calde ale soarelui. Și, Carmencita, adu-mi te rog țigările. Mi le-am lăsat pe noptieră.

— Imediat, doamnă!

— Ai avut mână bună cu ea, Melanie! comentă Cindy după ce tânăra dispăru în casă.

— O, da! aprobă gazda. E respectuoasă, face treabă excelentă, nu m-am trezit că-mi strecoară pe ascuns în casă tineri plini de testosteron... Și a-nvățat engleza foarte repede. Uită-te și tu: zici că-i născută și crescută aici!

— Se simte la accent.

— Da, dar față de cum era când a venit din Mexic...

Cea despre care vorbeau se întoarse cu o tavă unde așezase două pahare cu cocteil și țigările. Le servi pe femei, apoi se întoarse în casă.

Melanie trase un fum, savurându-l.

— Știi ce m-am gândit? E-n banca ei, e isteată — ce-ar fi s-o ajut să urmeze o universitate?

— Ei, nu-i fiica ta! E prea mult.

— De ce? Uite, am aici tot ce vreau. Jacky a investit cu cap, ne vin în continuare bani, Jane se descurcă singură... De ce să n-o ajut, dacă pot?

— Nu spun că nu-i un lucru frumos, dar gândește-te: a venit aici ca să facă bani pentru a-i ajuta pe ai ei, acasă. Dacă-i va merge prea bine, va rămâne. Poate-i va aduce și pe ei.

— Și ce-i rău în asta?

— Avem și-așa destui imigranți.

Negresa își mușcă buzele, înghițându-și o replică acidă. Trase încă un fum, apoi spuse sec:

— Toți suntem imigranți. Unii au venit de voie, alții forțați. Întreaga țară s-a construit din imigranți.

Repetă cuvântul, accentuându-l, pentru a-și face prietena atentă la absurditatea ideilor susținute. Îi știa opiniile. Se certaseră destul de dur în timpul ultimei campanii electorale, când opțiunile lor politice se loviseră cap în cap. Nici atunci nu putuse înțelege ipocrizia lui

Cindy, care se zbătuse o viață întreagă și ajunsese la o condiție materială bună numai după ce fiica ei răzbise în lumea filmului. Sărise dintr-un apartament cu două camere dintr-un oraș uitat de lume direct într-o vilă luxoasă în Los Angeles. Și, în loc ca asta s-o facă empatică față de alți nevoiași, se învăluise într-un aer aristocratic de parcă în lumea aceea s-ar fi născut.

Comportament tipic de parvenită, comentase odată față de Jane.

Dar îi era prietenă. Pentru a nu cădea din nou pe panta disputelor, Melanie se ridică de pe șezlong și sări în piscină. Apa caldă îi mângâie corpul încins de soare. O savură, simțind-o cum se plia pe pielea încă destul de neted, în ciuda vârstei. Sau, cel puțin, așa îi plăcea să creadă că era. Știa că în oglindă, dimineața, se zăreau ridurile de la colțurile ochilor, de deasupra buzelor, liniile pe gât... Sau venele îngroșate de pe dosul mâinilor. Și sânii, altădată fermi, ce atârnavă acum ca doi saci prea plini.

De pe mal, Cindy își savura cocteilul urmărind trupul întunecat ce tăia apa în două. Știa că n-avea cum să-i explice Melaniei ce dorea să spună. Soțul ei o ținuse mereu pe palme, lucrând până la epuizare și investind. Nu duseseră lipsă de nimic, iar după ce omul murise subit în urma unui infarct, le lăsase soției și fiicei suficienți bani ca să ducă un trai liniștit până la sfârșitul zilelor.

Femeia nu știa ce însemna să te zbați pentru masa de azi, pentru ziua de mâine, pentru un acoperiș deasupra capului. O, de către ori crezuse și ea, Cindy, că oportunitatea îi bătuse la ușă! Și de fiecare dată urmase o nouă dezamăgire, o cădere într-un abis mai adânc al disperării.

Nici în visurile lui Shauni nu crezuse. O prevenise, dar fata era încăpățanată, ca tatăl ei. Și avusese noroc. Dar, dacă lucrurile n-ar fi ieșit așa, ar fi rămas o simplă

vânzătoare dintr-un orașel de provincie, nevoită să-și înăsprească sufletul pentru a duce mai departe decepția nereușitei. *Am vrut să devin actriță*, le-ar fi povestit ea nepoților ce-ar fi râs de ea pe înfundate.

Chiar și așa, norocul fusese doar unul parțial. În dragoste n-o ajutase.

Alături de primul soț păruse că-și găsisese calea firească pentru o femeie a acelor vremuri. Cu ea angajată la un magazin local și el funcționar la stat, își permisese să închirieze o casuță mică, dar cochetă. Familia clasică, fără griji deosebite, ce putea prinde o bătrânețe liniștită. Dar, dintr-un motiv pe care Cindy nu-l înțelesese niciodată, Shauni renunțase la tot: serviciu, casă, soț.

Apoi, după ce ajunsese în lumea filmului, îl cunoscuse pe Aidan. Omul se dovedise un pierde vară, iar restul relațiilor fuseseră doar pasagere, cu colegi de platou cu care astăzi ținea capul de afiș al tabloidelor pentru o cină romantică, iar peste trei luni pentru o despărțire în lacrimi.

Melanie n-avea cum să știe lucrurile acestea. Ea era fermecată de gestul frumos pe care voia să-l facă. Nici prin cap nu-i trecea cât rău ar fi putut provoca din dorința ei de a face bine.

Negresa ieși din piscină, cu apa desenând lumi fantastice pe pielea ei ciocolatie. Se întinse înapoi pe șezlong. Cindy încercă să reînnoade firul discuției, abătându-l de la ceea ce cauzase disputa.

— Pe unde e Jane acum?

— Prin Europa de Est. Lucrează la un articol...

Melanie ar fi vrut să-i dea detalii, dar îi veni brusc o idee:

— Știi ceva? E vară, Gilly intră imediat în vacanță...

De ce n-am merge într-o mică excursie?

Cindy cugetă câteva clipe la propunere, apoi aprobă ușor din cap. Nu era o idee rea. Și-i dădea o temă de meditație.

2. O mașină care să dureze o veșnicie

Străbătând aceste locuri, rămâne sentimentul pregnant că n-ai de-a face cu țări aparte, în ciuda diferențelor de limbă. Esența, sufletul, sunt aceleași. Obiceiuri similare, reacții asemănătoare, o abordare a vieții dintr-o perspectivă aparte — un defetism, dar nu unul menit să ducă la sinucidere, cum ar fi în cazul unui depresiv. Mai curând este vorba despre o acceptare, despre un „n-am ce face”. Dar, după clipa de renunțare, urmează ceva surprinzător. O bucurie a vieții, o trăire aproape organică — un fel de „nu putem schimba nimic, dar să fim recunoscători că suntem vii astăzi, că putem bea un pahar împreună, să uităm de toți și de toate, pentru că viața va fi la fel și mâine, dar noi, acum, trăim”.

Pentru felul nostru american de a fi, e greu de înțeles acest amestec de resemnare în fața sorții cu bucuria de a trăi, de pioșenie în fața divinității cu superstiții vechi de când lumea, de ospitalitate cu trădarea instantanee dacă apare o ofertă mai bună, de sărăcie lucie și bogăție opulentă ce coabitează.

Și totuși, în acest spațiu ce respiră același aer al Balcanilor, mi s-a explicat că nu poate exista pace. Lăsate de capul lor, popoarele de aici se vor război pentru pricini ce nu mai au legătură cu realitatea zilelor noastre. Singurul moment când se aliniază în fața aceluiași stindard e atunci când se delimitează de „restul lumii”. Atunci, în ochii oamenilor apare sentimentul mândriei că aparțin acestor locuri ancestrale, indiferent de limba vorbită și de poporul din care fac parte.